

Csicsói

Hírmondó

Csicsó időszakosan megjelenő ingyenes lapja
7. évfolyam 3. szám Dátum: 2019. 12. 24.

József, Jézus földi apja

A karácsonyi történet háttérben meghúzódó alakja, de mégis nagyon fontos szereplője József, Jézus földi apja, családfő. Jézus gyermekkorának történetében, az evangéliumokban találkozunk Józseffel. Az ott található nemzetségi táblázat, amely végigkíséri Jézust Dávid családján át, Ábrahámig, majd végül az első emberig, Ádámig, József felmenőit tartalmazza. Jézus hármastiszte közül kettő (lent írok erről) az emberi keretek között is megvalósul. A királyi tiszt József révén, a papi tiszt Mária révén. Mária lévita származású, Lévi törzséből való, vagyis ő is egy kitüntetett családhoz tartozott Izraelen belül.

József rövid bibliai pályafutása alatt a legjobb férfi mellékszereplővé, igazi férfiideállá vált. Nem dramatizálta túl a saját helyzetét; nem kezdte el sajnálni önmagát, félni, hogy elrontja az életét, nem ijedt meg az előtte tornyosuló feladatoktól, a legjobb döntések felől sem kezdett elgondolkodni. Csak tette a dolgát, kiszámíthatóan, megbízhatóan; azért, mert úgy döntött. És hogy mi a dolga, azt onnan tudta, hogy imádkozott. Tényleg ilyen egyszerű. Három isteni eredetű ószövetségi tisztség van, amelybe szent kenettel (Krisztus jelentése, felkent) iktatták be a kiválasztott személyt: a prófétaé, papé és a királyé.

Jézus próféta tisztség körébe tartoznak: tanításai és csodás gyógyításai; főpapi tisztségbe: szenvedései, halála és pokolra való alászállása; királyi tisztségbe: feltámadása, mennybemenetele, uralkodása és eljövendő ítélletartása.

Reményik Sándor

József, az ács, Istennelbeszél

Magasságos,

Te tudod: nehéz ez az apaság,
Amit az én szegény vállamra tettél.
Apja volnék, - és mégsem az vagyok.
Ez a gyermek... ha szemébe tekintek,
Benne ragyognak nap, hold, csillagok.

Anyja szemei s a Tszemeid, Iste-
nem, a Tszemeid azok.

Gyönyörűséges és szörnyű szemek,
Oly ismerősek, s oly idegenek...
Ez az ács-műhely... ezek a forgácsok...

Mit tehettem érte?... mit tehetek?
Én tanítottam fogni a szerszámot,
Mégis ráfogják majd a kalapácsot.

Úgy félek: mi lesz?

Most is ki tudja, merre kóborog,
Tekintetétől tüzet fog a műhely,
Tüzeta világ, egyszer ellobog.

Ó, jó volt véle Egyiptomba futni
S azután is óvni a lépteit,

Fel a templomig, Jeruzsálemig,
Míg egyszer elmaradt...

Ó, jó volt, míg parányi rózsaujja
Borzolta szürkülő szakállamat,
Ezüstnyomothagyott már akkor is,
Komoly nyomot parányi rózsaujja.

S most olyan más az útja...
Vezetném és Ő vezet engemet.
Csak azt tudom, a Te utadon jár,

Magasságos,

De ki tudja a Te ösvényedet?
Te vagy az atyja, - én senki vagyok,
Az Evangéliumban hallgatok,
S hallgat rólam az Evangélium.

Csicsón mindig volt színjátszó társulat. Húsz éven keresztül Nagy Szerénke néni vezetésével a Porta-színpad jelentette nekünk a kultúrát, de már előtte, a két háború között is előadtak színdarabokat csicsói fiatalok. Később, az 1970-es évektől Kovács Ferenc tanító és Bödőkné Szócs Éva vezette a Porta-színpad elődjét.

Nyolc évvel ezelőtt Szakszon Gyula, iskolánk egykori igazgatója községünk polgármesterével, Földes Csaba mérnök úrral megkértek, hogy készítsek a tanítványokkal egy kultúrműsort az 1848-as magyar szabadságharc tiszteletére. Nagy Szerénke néni nyugdíjba vonult, s a Porta-színpad tagjai szétszéledtek, műsor viszont kellett. 2012 januárját írtuk akkor. Örültem a felkérésnek, de félttem is tőle. A felelősség nagy volt, hiszen az egész község látni fogja előadásunkat. Ekkor – 2012 januárjában – így hittem.

Másképpen akartam szervezni ezeket a műsorokat, mint ahogy a Porta-színpad tagjai tették. Egyáltalán nem azért, mert rossznak

találtam előadásait. Valamikor régen én is portás voltam. Szerettem volna azonban elkerülni, hogy bárkiben is felmerüljön az a lehetőség, hogy „koppintom” az ő munkájukat. Kezdetektől fogva párbeszédesebb történetekben gondolkoztam. Történelmi eseményeket történelmi hősök szemszögéből szerettem volna úgy színpadra vinni, hogy a szereplők fejből mondják szerepeiket. Gondoltam, így élethűbb, jobban el tudjuk hitetni a nézőkkel, valóban Kossuth vitatkozik Széchenyivel, avagy Jókai vall szerelmet Laborfalvi Rózának a színpadon.

Az első műsorunk témájára sajnos már nem emlékszem, arra viszont igen, hogy vasárnapi napon emlékeztünk március 15-re. Kint szikrázó napsütés, bent üres kultúrház. Vagy huszonötven voltak a nézők. Nagyon el voltam keseredve. Valahogy nem voltak kíváncsiak ránk. Szerénke néni viszont eljött, erre határozottan emlékszem. A kezdeti évek tényleg nem voltak könnyűek. Tapasztalatom a színjátszás terén nem sok

NOFENE logója

volt, a tanítványok sem mindig voltak együttműködők. Senkit nem szeretnék megbántani, de ezekben az években a kultúrház alkalmazottai (volt belőlük néhány) nem igazán álltak a helyzet magaslatán. Teljesen egyedül álltam ott 20-25 gyerekekkel, s nemcsak a gyerekeket kellett rendeznem a színpadon, de a háttérmunkálatok is az én vállamat nyomták: a ruhák, a berendezés ... egyedül nehéz volt. Emlékszem, a Gáspár Sámuel emlékszobából kiskocsival vittük a gyerekekkel az asztalt a nagy szélben. Volt olyan is, hogy a kolléganőm kölcsönadta a tükrös szekrényét, a gyerekekkel toltuk az utcákon keresztül. Emlékszem, a szekrény ajtaja mindig kinyílt. Hálás vagyok a „technikus” ifj. Beke Gyulának, aki olyan rendes volt, hogy végigülte velem a nagyon sokáig tartó próbákat. Nem egy műsorban ő segített. Emlékszem, egyszer készítettem nekem egy turulmadarat, amelynek az lett volna a feladata, hogy a műsor végén repülni kezd. Sajnos a damillal akadt némi probléma, a madarunk nem repült el. Az előadásokra egyre többen jártak, de még mindig azt hallgattam, hogy a gyerekek meg van-

nak ijedve a színpadon, nem tudják, hova tegyék a kezüket, nem beszélnek hangosan, és még sorolhatnám.

2016 márciusában azonban valami megváltozott. Faraghó Attila szövegkönyve került a kezembe, mely a Pilvax kávéház tulajdonosának az életét mesélte el, s kitért az 1848-as eseményekre is. A műsor, melynek címe: „Pilvax, a forradalom csarnoka!” a közönség soraiban nagy tetszést keltett. Vastapsot kaptunk. A siker jólesett, de a súlyát is éreztem, hiszen tudtam, legalább ilyen jól kell összehoznunk, vagy még jobbat a következő műsorokra is! Volt még két Faraghó Attila szövegkönyv, amelyet szintén színpadra vittünk. A tanítványok egyre jobbak voltak, tapasztaltabbak. Kezdték érezni, hogyan kell élethűen játszani. De ehhez a fejlődéshez el kellett telnie négy-öt évnek. S azt is meg kell említenem, hogy változott a kultúrház személyzete is. Androvics Adrianna a kultúrház vezetőjeként nagyon sokat segített a háttérmunkálatokban, majd miután ő elment, Bothné Németh Éva is a jobbkezemmé vált. Nekem a dolgom a szövegkönyv összehozása

volt és a fiatalok rendezése a színpadon; a háttér- munkálatokban már volt segítségem.

Igen ám, de Faraghó Attila szövegkönyveit már színpadra vittük. Nincs több szövegkönyvem! Gondban voltam, mit tegyek. Egy nap kezembe került Szendrey Júlia naplója, melynek elolvasása után gondoltam egy nagyot: életemben először szövegkönyvet fogok írni! Megpróbálom színpadra vinni Szendrey Júlia életét! Petőfi halál után nagyon szomorú és döbbenetes élete volt Juliának. Férjhez ment Horváth Árpádhoz, aki mellett sokat szenvedett. Nehéz életutat kellett bemutatniuk diákjaimnak. Ledeczky Réka 8.-os tanuló játszotta Júlia szerepét, Árpád bőrébe Androvics Zalán bújt. Fiatal koruk ellenére hitelesen játszották el az ifjú pár gyötrődését az élet röggös útjain. E történet bemutatása után éreztem először, hogy HATUNK a közönségre. Könnyes szemek tekintetével találkoztam. S a nagy, döbbenet csend után jött a VASTAPS!

E műsor után azt vettük észre, hogy az előadásainkra egyre többen kíváncsiak. Beszédtémává váltunk, hiszen olyan dolgokat mutattunk meg a színpadon, melyek a történelemkönyvekből hiányoznak. Nekem nagyon nagy élmény volt, hogy Nagy László, Magyarország pozsonyi nagykövetségének tanácsosa – miután több műsoromat is megnézte –, felhívta egy kolléganője figyelmét az én munkásságomra. A hölgy fel is vette velem a kapcsolatot a közösségi oldalon. S amikor a tanácsos úr nem tudott eljönni az előadásomra, a munkatársát küldte utánam, hogy tolmácsolja jókívánságait. Szóval ezek azok a dolgok, melyekből úgy érzem, erőt lehet meríteni!

S mi továbbra is dolgoztunk. Színpadra vittük Görgey Artúr életét, aki bár a vegyészeti szerelmese volt, mégis kiváló katonai pályafutást tudhatott be magának. Sajnos „hazaárulózták”, mert Világosnál ő volt kénytelen letenni a fegyvert, hogy katonái életét megmentse. E szomorú életutat darabunkban Androvics Zalán játszotta el.

2018 őszén Batthyány Lajos, mártírminiszterelnök siralomházi életének utolsó napjait mutattuk be. Androvics Mihály játszotta Batthyány szerepét döbbenetesén jól! Aki látta, tudja, miről beszélek. Ehhez a forgatókönyvhöz egy filmet használtam: „Az utolsó órák” című történetet megnézve írtam ezt a forgatókönyvet.

Idén októberben már „Nofene!” név alatt vittük színre Klapka György tábornok komáromi várkapitulációjának történetét, melyre leginkább Takács Tibor: Klapka katonái című regényét használtam fel. A műsor után sokan odajöttek hozzám. Elmondták, hogy nem is tudták, Klapka ellen szervezkedés folyt a várban, sőt, merénylőket is küldtek ellene.

S miért lettünk „Nofene!”? „A Pilvax, a forradalom csarnoka” című műsorunkban az egyik veterán katona szövege csak annyi volt, hogy

„Nofene!”. A történet végén mond egy mondatot: „Pfüj, de rossz ez a kávé!”, s a többiek meglepődve kiáltják, hogy „Nofene!”, és ezzel ért véget a darab. Ez a Nofene nagyon sokáig benne élt az emberek emlékezetében. Nekünk kedves emlék, hiszen az első nagy sikerű előadásunk volt. S anyáron megbeszéltük, hogy akkor legyen a nevünk „Nofene!”

S mi lesz velünk, Nofene!? Örülök, és köszönöm polgármester úrnak, hogy nyolc évvel ezelőtt bizalmat szavazott nekem, s én rendezhet(t)em évente kétszer ezeket a műsorokat kis községünkben. Talán ő sem bánta meg, hogy anno rám esett a választása. De hogy mi lesz a jövő, nem tudom? Sok fiatal nem érdekel az ilyen jellegű szórakozás. Nagy szomorúságot okoz az is, hogy sokan a középiskola elkezdése után nem jönnek vissza a csapatba. Sajnos nem látom a közönség soraiban sem egykori fellépőimet. Arra sem képesek, hogy megtiszteljék hajdani társaik játékát. Tisztelet a nagyon kevés kivételnek! Az idősebb korosztály azonban veszi a fáradságot, és szán egy órát arra, hogy megtisztelje műsorainkat. KÖSZÖNET érte!!! Ma már a kultúra az, ami a legkevésbé érdekli az embereket. Pedig magyarságunk megmaradása érdekében FONTOS, hogy ne feledjük múltunk dicső nagyjait és tetteit. Tudjuk, hogy valaki csinálja a kultúrát, valaki veszi a kultúrát, valaki meg tesz a kultúrára. Kívánom, hogy a csicsói emberek többsége az első csoportba tartozzon!

Zárszóként: a Nofene! színjátszó társulat nevében karácsony közeledtével Mindannyiuknak meghitt, békés ünnepeket kívánok!

Szeretettel: Nagy Edit

Karácsonyi diós keksz

Ezt a receptet már több éve, jóval karácsony előtt előveszem. Egyszerű az előállítás, sok darab süthető belőle, és nagyon finom. Károlyi Katinénitől kaptam, az ő kézírásával. Íme a recept.

Hozzávalók: 60 dkg rétesliszt, 20 dkg porcukor, 20 dkg Palmarin (vaj), 20 dkg darált dió, 1 tasak (12-13 g) sütőpor, 2 egész tojás és annyi tej, hogy összegyúrásakor ne legyen se túl kemény, se túl lágy. Nem kell a tésztának pihennie, azonnal

lehet sodorni és formákkal kiszúrni. Vajazott tepsibe rakjuk, lehet közelre is, mert nem terjednek szét. Előremelegített sütőben sütjük 200 C°-on, de vigyázat hamar sül. Sütés után porcukorba forgatjuk bele. Karácsonykor természetesen karácsonyi formákat szoktam sütni, de más alkalmakkor a szív mintát használom legtöbbször, mert szívesen készítem el.

Androvics Adrianna

Vujity Tvrtko Csicsón

Nagy megtiszteltetés érte községünket, hogy Vujity Tvrtko Pulitzer-díjas újságíró elfogadta a Jolán-panzió meghívását. December 7-én egy remek hangulatú, tartalmas estét tölthettek vele az egybegyűltek. Élőben más hallani azokat a POKOLI TÖRTÉNETEKET. Izgalmas, örömteli és könnyes pillanatok váltakozását élhette meg a közönség. Érdekes volt hallani a trianoni békeszerződés megtekintésének történetét, melyet több hónapos kutatás és 400 EUR befizetése után első magyarként láthatott. Érdekes és megdöbbentő volt hallani, hogy a Magyarországot

feldaraboló dokumentumot egy lapon írta alá Eduard Beneš és az aláírásra kijelölt két magyar küldött. Sorsunk nehézségei sokszor egy jobb világot teremthetnek. Ezt bizonyítja Vujity Tvrtko élettörténete.

Ifj. Bödök Károly

Megható, hogy már a „rendhagyó kávéházi estjeimen” is a csilláron lógnak és nem férbe mindenki, és még egy olyan pici faluban is így van ez, mint a felvidéki Csicsó... **KÖSZÖNÖM A SZERETETET** (Facebook)

Pontosan már nem emlékszem arra, hogy melyik évben volt az a karácsony, amikor megkaptuk életünk első pakli kártyáját. A többi ajándékkal volt becsomagolva a fa alatt. A kicsomagolás után bátyámmal rögtön a birtokunkba vettük és ő már le is osztotta nekem a négy lapot. Azt mondta, hogy zsírozni mindenki tud, tehát nekem sem lesz gond a megtanulása. Hát nem mondom, hogy azonnal zsírozottan ment volna a dolog, de nagyon igyekeztem ellesni a játék menetét. Eleinte sokszor voltam én a vesztes, nekem kellett a kártyákat megkeverni. De aztán belejöttem a lapok titkába és figyeltem, hogyan lehet ászok és hetesek nélkül is gólt adni. A zsíron kívül nagyon szerettünk még piros a belevőt, csapd le csacsit, fáraót, huszonegyest játszani. Máriást és ferblit is tanítottak velem, de az nekem már túl férfias kártyajáték volt. Ha igazán sokat akartunk nevetni, akkor viszont WC-t játszottunk. Ez az a játék, amikor az asztalon összekeverjük a lapokat és a tetejére két lapot egymással szembe állítjuk. Közben szép lassan húzogatjuk a WC alól a lapokat. Az nyer, aki a legtöbbet ki tudja húzni úgy, hogy a WC nem dől össze. Igazi kártyacsatákat viszont akkor szoktunk vívni, ha valamilyen okból nem volt villanyszolgáltatás. Olyankor a gyertyafénynél még izgalmasabb volt a játék.

Anyánk is gyakran mesélt arról, hogy az ő gyerekkorában szintúgy sokszor keverték a lapokat. Gógh Kari, aki a szomszédjukban lakott (a mostani tájház volt a családi házuk) és Pozsonyban dolgozott, hozott nekik először francia kártyát, de zömében zsírozni szoktak. A petróleumlámpa fényénél játék közben ribizlibort iszogattak és mindenféléről beszélgettek. Akkoriban televízió és rádió híján a szomszédok gyakran így múltatták a hosszú téli estéken az időt. A Felső utcai kocsmában egyébként még ha tiltva is volta kártyajáték, akkor is tartottak máriáspartikat.

2019 novembere, Androvics Adrianna

Egyébként december 29-én van a magyar kártya napja. Nagy valószínűség szerint a Távols-Keleten kártyáztak először, nagyjából ezer évvel ezelőtt. Indiából és Kínából is ismertek a játék különböző fajtái. Európában az első írásos említés a worchesteri zsinat határozata 1240-ben, amelyben megtiltják a kártyajátékot. A kártyák színei a különböző országok címerképeiből álltak, a magyar lapok vörös-ezüst színezésűek voltak. A királyi udvarok címerpajzsai a későbbi magyarkártya-színek (piros, zöld, makk, tök) előképeinek tekinthetők. Egy középkori német kártyalapon (1485) jól felismerhető a magyar kártyában „tök” - nek nevezett jelzés, amely eredetileg egy csengettyűt ábrázolt, olyant, amelyet sólymokra szoktak akasztani. Az egyes, később a kettes értékű lapokra rajzoltak vad-disznót. A kettes neve duas volt, ebből lett az ász vagy a disznó. A magyar kártya ász lapjaira Schneider József és Chwalowsky Ödön pesti kártyafestő 1836 körül az évszakok allegóriáit festette. Az 1800-as kártyalapon a magyar huszár motívumot láthatjuk a német kártyacsomag zöld felsőjén. A térségünkben elterjedt német kártyához képest érdekes színfolt a típus, amely a legendás svájci szabadsághősnek, Tell Vilmosnak és társainak állít emléket. A Schneider-kártya megjelenésének ideje a 19. század első felére, közelebbről az 1830-as évekre tehető. Ebben az időben divatos volt irodalmi alkotások szereplőit kártyákon ábrázolni. Valószínűleg ezt a divatot követte Schneider, de nem a magyar történelemből választott szabadsághősöket kártyája illusztrálására. Széles körben elterjedt az a nézet, hogy azért használta a svájci alakokat Schneider, mert az osztrák cenzúra minden biztonnyal elkoboztatta volna a magyar forradalmi hősöket ábrázoló lapokat. Egy másik vélekedés szerint a kártyatípus elterjedését és népszerűségét nem rejtett forradalmi szimbolikája okozta.

Az internetről tallózta Androvics Adrianna.

Csíkcsicsó testvértelepülés

Idén október 19-én Csíkcsicsóban az ünnepi tanácsülés keretében Péter Lukács és Földes Csaba, a települések polgármesterei kézjegyükkel látták el a testvértelepülési megállapodást községünkkel. Falunk másik testvértelepülése a magyarországi Kisbajcs.

Csicsó nevű települések a Kárpát-medencében:

1. Csicsó – Csallóköz – Szlovákia – szlovákul Čičov

Magyarország:

2. Balatoncsicsó, 3. Somogycsicsó, 4. Csicsópuszta – Tolna megye: búcsújáró-hely, 5. Csicsóra dűlő, Csicsói patak, Csicsói kút: törökök által elpusztított falunevét őrzik Nagyigmánd határában

Erdély – Románia:

6. Csicsóújfalva és Csicsóvára, Csicsógyörgyfalva, Csicsómihályfalva, Csicsó-hagymás, Csicsókeresztúr, Csicsópolyán (Csicsómező), Csicsógombás, Csicsókápolna, 7. Csicsóholdvilág, 8. Csíkcsicsó (2019. okt. 19-től testvértelepülésünk, Kisbajcs után)

További települések Erdélyben:

9. Kiscsicsó szőlőhegy és Nagycsicsó, más néven Felleghegy Szilágynagyfalva határában.

És két ráadás:

Čičava magyarul Csicsóka Kelet-Szlovákiában Čičov falu Csehországban, Spálené Poříčí része Plzeň-jih járásban.

Tablók a csicsói iskolában

Amióta az iskola pedellusa vagyok, a tantermek reggeli kinyitásakor gyakran megállok egy-egy tábló előtt. Elnézegetem, hogy milyen csinosak, fiatalok voltak azok, akik ma már 70 évesek is elmúltak. Vagy sajnálkozom, hogy mennyien itt hagytak már bennünket.

Az első tábló az 1952-53-ban végzett tanulóké volt. Akkoriban Molnár János volt az igazgató, az osztályfőnökük Csepy András volt. Ők voltak a háború utáni első magyar osztály végzett tanulói, akiknek sokáig nem volt módjukban iskolába járni a háborús körülmények, majd a nemzetiségi elnyomatás miatt.

Az első, az iskolában is látható táblóra az 1954-55-ben végzett tanulók kerültek, Molnár János igazgatóval, az osztályfőnök pedig Kiss Béla volt. A végzős fiatalok fekete zakót, fehér inget és nyakkendőt, a lányok fehér blúzt viseltek. A tábló háttéréként az iskola épületét, vagyis a Kálnoky kastélyt festették meg. Az intézményt akkor még nyolcéves középiskolának nevezték. Az igazgató és helyettese fényképe mellett a többi tanító fotói is helyet kaptak. Sőt egyetlen egy alkalommal az 1956-57-ben végzett diákok táblóján Boros Mihály pedellus is rajta van.

A legrégebbi táblókat Klór Károly tanító úr készítette és festette rá a betűket. Mindegyik egyedi alkotás. Évről évre változtatta a háttér színét, a fényképek nagyságát és elrendezését, a betűk karakterét. Gyakran használt népi motívumokat, de egyiken-másikon a szocialista korszak jelképei is megtalálhatóak. Az 1956-ban született diákok táblóját Fehérváry Sándor, asztalosmester készítette fa alapanyagból.

Intarziadíszítő mintával dolgozott. A felirat szintén faragott, a háttérben itt is a kastély épülete látható. Az 1961-esek táblójának keretét pedig szép kovácsoltvas díszíti. Wurcel Viola tanítónő elsőnek, az 1958-as születésű diákok táblóját készítette, Bognár Tibor tanító segédletével, aki a C osztály osztályfőnöke is volt egyben. Akkor az egyszer végzett három párhuzamos osztály. Wurcel tanító néni elmondta, hogy a kollégái is gyakran besegítettek a munkálatokba. Kovács Ferenc például farostlemezt (sperlapot) szerzett be, a szülők tapétákat hoztak alapanyagként. Számára a legnehezebb dolog mindig a nevek írása volt. Sose használt egyforma betűtípust és gyakran választott újságokból mintákat. Őt Szakszon Gyula váltotta az alkotásban. Az elmúlt tíz évben pedig fotóstúdiók vették át a táblók modernebb, színesebb tervezését és elkészítését.

A hosszú évek alatt, a feketétől a fehérig szinte minden szín szerepelt háttérszínként. Minden évtizednek megvolt a maga stílusa. Ahogy változott az iskola megnevezése, úgy változott a haj, a ruha, a smink divatja is. Őszintén mondom, nincs kedvenc táblóm. Mindegyikben meglátom a szépet és a sok munkát, mellyel igazi remekművekké váltak, mi több, egyedi alkotásokká.

Ifj. Bödök Károly és Molnár Gábor egy alkalommal lefotózta az összes táblót. Károly megígérte, hamarosan feltölti őket a Csicsói Hírmondó weboldalára is, hogy mindenki kedvére nézegethesse évfolyamtársai és a régi-új diákok fényképeit.

Androvics Adrianna, 2019 novembere

Víz, víz, víz helyzet és a megoldás

Víz nélkül nincs élet! Biológiaórákon ez sokszor elhangzik még az alapiskolában. Csicsón immár egy éve történt, hogy az ivóvízkútban 2 fajta baktériumot találtak. Azóta az ivóvízvezeték tulajdonosa, a Komvak a.s. sokkal nagyobb figyelmet fordít az ivóvíz minőségének megtartására. Az eset után 2019. június 30-ig szinte naponta vizsgálták az ivóvíz minőségét a község vízmintavevő pontjain. Ezt reggel 8.00-tól 15.00-ig tették meg. Többször tisztították át a vezetéket, melyet a hangosbemondóba is bemondtak. 2019. november 28-29-én a víztározót is kitisztították belülről. Kijavították a glóbusz hibáit belülről, kicserélték a víznyomó pumpát, kicserélték az elöregedett klórozóberendezést.

Sajnos többször kellett jelenteni, hogy sárga víz folyik a csapokból a község több pontján. Volt olyan hét 2019 októberében, mikor egy hét alatt 5 csőtörés volt a főutcán. A barna iparinak is mondható szennyes víz főképp este és hétvégén jelent meg a csővezetékben.

Mi lehet ennek az oka? Az ivóvízhez klórt adagolnak a meghatározott egészségügyi határérték alatt, hogy ne fertőződjön el az ivóvíz. A klór viszont reagál a vízben levő mangánnal és vassal, mely aztán üledéket képez a csővezeték külső falán. Községünk fő víznyomócsöve az 1960-as évek végétől üzemel. A falunk ivóvízvezetékének legöregebb szakasza 1,1 km hosszú, melyet ki kellene cserélni.

Nagyon kevés a munkahely a községünkben, ezért reggel sokan autóba ülnek és este érkeznek haza. Így a vízhálózat leterheltsége este és a hétvégén a legnagyobb. Ekkor nyilvánvalóan több klór is elindul a vezetékben. Ha az elöregedett csővezeték faláról leválik egy nagyobb lerakódás, máris elszíneződik a víz.

A bajt nehéz észlelni a hivatalos szerveknek, mivel az mostanában megfigyelhetően esténként és hétvégén 20-30 percig tart. Ritka az, ha ennél nagyobb időszakra elszíneződik a vízvezeték ivóvize községünkben. Este és hétvégén a hivatalos szervek csökkentett létszámban ügyelnek. Mire kiérnének nem tudnák észlelni a problémát, mert már megszűnt. A vízben levő klór és a víznyomás elősegítheti nemcsak az utcai ivóvízvezeték üledékének leoldódását, hanem közvetlenül a lakóépületeknél a vízóra után lévő vas csővezetékek lerakódásainak oldódását is. Ez is azt bizonyítja, hogy a helyzet összetett.

Ezt a folyamatot konzultáltam a Komvak a.s. igazgatójával és a technikai részleg vezetőjével 2019. december 12-én. Az ő kérésük az volt, aki teheti jelentse be hivatalosan az észlelést a NON STOP működő telefonszámon **0850 777 999** vagy küldje el az soz@komvak.sk email címre.

Ígéretet tettek arra, hogy elgondolkodnak a történéseken és igyekeznek a lehető leghamarabb megoldást találni a problémára.

Ifj. Bödők Károly

Lakodalom van a mi falunkban

Ez a pár szó immár rögzült a településünk, Csicsó történetében. 2019-ben talán még többen mondogatták, gondoltak erre az egyszerű mondásra, mint az előző években. Gondolták ezt talán azért is, mert 2019. október 12-én, az utóbbi időben nagyon ritka eseményben volt részünk. Méltán vonul be, Csicsó krónikájába.

Egyszerre három esküvő és lakodalom is volt ezen a napon.

Gratulálunk az ifjú pároknak!

*Áldott karácsonyi ünnepeket
és békés, boldog új esztendőt
kívánnak a szerkesztők!*

Köszönjük mindenkinek, aki az újságunk szerkesztésében részt vett. Köszönjük.

A szerkesztők: Androvics Adrianna, ifj. Bődök Károly, Nagy Amália Grafikai szerkesztő: ifj. Deák István

ISSN 1339-5300

Čičov o.z. – Csicsó P.T.

946 19 Čičov, Dunajská 46/16, Slovakia

Elérhetőség: info@csicso.eu, www.csicso.eu

